

„Ja, det kommer an paa, hvordan du mener. Kristne er vi da ikke.“

„Hvad er I da?“

„Jo, ser du, min Mand har sine egne Ideer om alting. Der-
som du vil lade være med at snakke om det, kan jeg godt fortælle
dig, at han skriver paa et stort Værk. Han har allerede arbejdet
paa det i flere Aar.“

„Hvad handler det om?“

„Om alt muligt i Grunden. Men mest om Børneopdragelse
og Samlivet med Naturen . . . ikke Sport eller Maaneskins-
sværmeri og den Slags . . . ja, det kan ikke nytte, jeg begynder
at forklare dig det. Det maa du hellere faa ham selv til. Og han
gør det hellere end gerne.“

„Jeg er lidt forbavset over, hvad du her fortæller mig. Du
sagde nemlig forleden, at din Mand og din Svoger Præsten var
saa meget for hinanden, saa jeg mente, at de ogsaa paa det
religiøse Omraade —“

„Min Svoger hører ikke til dem, der hænger sig i Dogmerne.
Han ser alene paa Sindelaget. — Men det er sandt, du kender
ham jo! Han var her netop igaar og fortalte, at han havde truf-
fet dig og din Mor.“

Jytte svarede blot Ja.

„Veed du af, at min Svoger har haft en stor Sorg?“

„Jeg har hørt lidt om det. Han mistede sin Kæreste, ikke
sandt?“

„Ja, og paa den uhyggeligste Maade . . . lige før Brylluppet.
Hun fik Krampe i Vandet og druknede. Det er nu to Aar siden.“

„Hvem var hun, den unge Pige?“

„Hun var fra Kolding. Det var forresten hans og min Mands
Kusine. Et udmærket lille Menneske, frisk og sød. Mærkeligt
nok taler han aldrig om hende. Men jeg kan se det paa hans
Øjne, at han altid tænker paa hende.“

„Lever din Svoger nu ganske alene i sin Præstegaard?“

„Ja, det Skind! . . . Han har naturligvis en Husholderske, et
forfærdeligt Menneske forresten . . . Men vi haaber jo inderligt,